

Sygn. akt V KO 64/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **A. Z.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.

na posiedzeniu bez udziału stron,

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2021 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania sądowego

zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 marca 2019 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w J.

z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł:

**na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówić przyjęcia wniosku
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca wystąpił do Sądu Najwyższego z żądaniem wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z 13 marca 2019 r. utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w J. z 18 grudnia 2018 r, mocą którego A. Z. został skazany na karę łączną 15 lat pozbawienia wolności za popełnienie zbrodni z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. oraz występku z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. W sprawie została wywiedziona kasacja i postanowieniem z 22 maja 2020 r. Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadny nadzwyczajny środek zaskarżenia wniesiony przez obrońcę. Po zapadnięciu prawomocnego orzeczenia Sądu

odwoławczego skazany podejmował próby uruchomienia procedury wznowieniowej. W związku z tym Sąd Najwyższy postanowieniem z 27 maja 2020 r. odmówił przyjęcia wniosku osobiście sporządzonego przez A. Z. w trybie art. 545 § 3 k.p.k., a orzeczenie to, po rozpoznaniu zażalenia skazanego, zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Najwyższego z 22 września 2020 r. Na obecnym etapie postępowania skazany domagał się wyznaczenia mu obrońcy z urzędu, wskazując na konieczność wznowienia postępowania w jego sprawie ze względu na „dowody, które rzucają zupełnie nowe światło w sprawie”.

Wniosek okazał się bezzasadny w stopniu oczywistym i należało odmówić jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Przede wszystkim pismo skazanego nie zawierało argumentacji, która pozwoliłaby na powiązanie treści złożonego przez niego wniosku z podstawami wznowienia postępowania, o których mowa w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Autor wniosku, żądając zdyskwalifikowania postępowania sądowego zakończonego skazaniem za usiłowanie zabójstwa i podżeganie do składania fałszywych zeznań, nie uprawdopodobnił nawet w najmniejszym stopniu istnienia podstaw *propter nova*. Takiego przymiotu nie mógł bowiem uzyskać złożony do akt dokument podpisany przez ordynatora Oddziału Chirurgii Urazowo Ortopedycznej, ponieważ pismo to nie ma takiej rangi, że można mówić o podważeniu prawdziwości dokonanych ustaleń faktycznych w sprawie. Sądowi Najwyższemu nie umknął fakt, że pokrzywdzona została przesłuchana na Oddziale Ortopedii po udzieleniu jej pierwszej pomocy, ale czynność tę przeprowadzał uprawniony podmiot (asesor Prokuratury Rejonowej w J.) przy udziale biegłego psychologa, a podczas kolejnych przesłuchań J. O. podtrzymywała kilkakrotnie pierwsze zeznania. Wiarygodność relacji pokrzywdzonej była dotychczas wielokrotnie przedmiotem drobiazgowej analizy już to na etapie kontroli apelacyjnej już to podczas rozpoznawania kasacji przez Sąd Najwyższy, jak również na etapie badania dopuszczalności uruchomienia procedury wznowieniowej. I tak zachowując w polu uwagi dotychczasowe ustalenia, jak i po ponownej szczegółowej analizie akt sprawy, Sąd Najwyższy z całą mocą stwierdził, że aktualna postawa J. O. – rzecz jasna w ścisłym powiązaniu z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie – w

najmniejszym stopniu nie dowodziła, że zachodziło wysokie prawdopodobieństwo, iż po wznowieniu postępowania zapadne orzeczenie odmienne od poprzedniego.

Podsumowując: okoliczności podnoszone przez skazanego okazały się oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. i nie mogły stanowić podstawy do wszczęcia postępowania wznowieniowego na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Dlatego Sąd Najwyższy, bez wzywania A. Z. do uzupełnienia braków formalnych, orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.